

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Mgr. Ondřejem Bartošem ve věci

žalobce: **K. L. X.**, narozený X
státní příslušnost X
toho času bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2020, č. j. OAM-617/ZA-ZA11-HA10-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u krajského soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. L. M.

žalovaný rozhodl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce uplatnil v žalobě jediný žalobní bod. Vytkl žalovanému, že neprovedl dostatečné srovnání situace v zemi původu v době podání první a druhé opakované (nynější) žádosti o mezinárodní ochranu, neboť nevycházel z materiálů věnujících se situaci v zemi původu žalobce v době řízení o žalobcově první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce podrobně citoval z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, aby poukázal na skutečnost, že žalovaný byl v napadeném rozhodnutí posoudit, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Argumentoval tím, že pro vyhodnocení toho je třeba situaci k zemi původu vztahovat k řízení, v němž byla žádost o mezinárodní ochranu meritorně posuzována. Je tedy nutné, aby žalovaný vycházel z komparativního materiálu, z něhož musí být lze usoudit na vývoj situace v zemi původu v čase. Žalobce tvrdil, že žalovaný v posuzované věci těmto požadavkům nedostál. Tvrdil, že žalovaný posoudil situaci v zemi původu na základě materiálů, které „*mohly patrně vypovídat*“ o situaci v době aktuálního řízení, ale již se ve svém odůvodnění nevěnoval materiálům týkajícím se situace v době první žalobcovy žádosti. Na podporu svých žalobních argumentů odkázal dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38.
3. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 18. 1. 2021 popřel oprávněnost žalobcových námitek. Uvedl, že žalobce ve správním řízení nenavrhl žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci a ani neuvedl žádné další skutečnosti nebo nové informace, pouze vyjádřil přání, aby mohl v České republice zůstat, protože zde má celou rodinu včetně dětí.
5. Žalovaný uvedl, že v zemi původu nedošlo od doby, kdy byla posuzována první žalobcová žádost o mezinárodní ochranu, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Tuto úvahu žalobce učinil na základě informací, které jsou součástí správního spisu. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2020, č. j. 9 Azs 231/2020, z něhož vyplývá právní názor, že nejsou-li v odůvodnění správního rozhodnutí sice uvedena konkrétní skutková zjištění, která správní orgán z informací o zemi původu dovodil, ale je-li zde uveden závěr, že na základě shromážděných podkladů nedošlo v zemi původu k takovým změnám, které by mohly představovat novou skutečnost relevantní pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, jde o odůvodnění sice lakonické, avšak přesto dostačující požadavku na podrobnost odůvodnění rozhodnutí. Podle závěrů Nejvyššího správního soudu je významné i to, pokud žadatel o mezinárodní ochranu sám v řízení před správním orgánem ani v řízení před soudem neuvedl žádná konkrétní tvrzení, která by dokládala tak významnou situaci v zemi původu, že by měla vliv na jeho hmotněprávní postavení. Konečně žalovaný zdůraznil právní názor Nejvyššího správního soudu, že při posuzování přípustnosti opakované žádosti není cílem, aby správní orgán znovu komplexně vyhodnotil situaci v zemi původu; zaměřuje se na to, zda se objevily nové skutečnosti, jež by měl vzít v potaz.

6. Žalovaný konečně navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.
8. Žaloba není důvodná.
9. Ze správního spisu krajský soud konstatuje, že žalobce je státním příslušníkem X. Do České republiky přicestoval prvně v roce 2007. Z X vycestoval na základě cestovního pasu a víza. V České republice pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Povolení k dlouhodobému pobytu mu bylo zrušeno v souvislosti s výkonem trestu odnětí svobody. Následně požádal o mezinárodní ochranu. Žádost odůvodnil tím, že odmítl ve X stát se členem státní organizace, o níž odmítl sdělit bližší informace. Tato blíže nespecifikovaná státní organizace mu následně opakovaně vyhrožovala, a to při jeho následných návštěvách X i zde, v České republice, prostřednictvím internetu nebo zde žijících X. Žalobce se proto obával návratu do X.
10. Žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany dne 17. 10. 2019, pod č. j. OAM-380/LE-VL17-HA13-2019, tak, že mezinárodní ochrana se neuděluje. Správní žaloba, kterou se žalobce u Krajského soudu v Ostravě domáhal zrušení tohoto rozhodnutí, byla zamítnuta (rozsudek ze dne 25. 2. 2020, č. j. 63 Az 48/2019-40).
11. Žalobce podal dne 16. 9. 2020 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Důvodem žádosti byla žalobcova neochota vrátit se do X, neboť v České republice žije celá jeho rodina. Žalobce tedy uvedl shodné důvody jako v případě první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. O této žádosti rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že žádost je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.
12. V tomto řízení bylo třeba posoudit, zda skutečnosti uplatňované žalobcem v nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany lze podřadit pod ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu, tedy zda se jedná o nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně skončených řízeních (§ 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu). Z povahy věci přitom vyplývá, že nové skutečnosti nebo zjištění ve smyslu citovaného ustanovení musí být relevantní z hlediska mezinárodní ochrany. Přitom platí, že novou skutečností může být i podstatná změna celkové situace v zemi původu žadatele o azyl: právě k tomu směřovala žalobní argumentace. Žalobce tvrdil, že žalovaný neprovedl dostatečné posouzení situace v zemi původu a nezhodnotil její vývoj, tedy neprovedl porovnání současné situace se situací, jaká byla v zemi v době, kdy žalovaný rozhodoval o první žalobcově žádosti.
13. Krajský soud nemůže těmto žalobním námitkám přisvědčit. Žalovaný vycházel z relevantních podkladů, které shromáždil v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí a zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 4) konstatuje, že v zemi původu nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost, tedy od října roku 2019, ani od srpna 2020, kdy

bylo skončeno soudní řízení o přezkumu rozhodnutí, k žádné změně, která by mohla představovat azylově relevantní novou skutečnost ve vazbě na § 12 nebo 14a zákona o azylu.

14. Krajský soud podotýká, že žalobce ve správním řízení netvrdil, že by v zemi původu mělo dojít k natolik zásadní změně bezpečnostně-politické situace, že by to mělo být relevantní z hlediska mezinárodní ochrany. Žádné takové skutečnosti pak netvrdil ani v podané žalobě. Jeho žalobní námitky směřovaly pouze obecně k tomu, že žalovaný neprovedl srovnání situace v zemi původu v době rozhodování o první žádosti s aktuální situací. Napadené rozhodnutí ani obsah správního spisu však nesvědčí o tom, že by se toto tvrzení žalobce zakládalo na skutečnosti. Jak již bylo řečeno, žalovaný v napadeném rozhodnutí explicitně vyjádřil závěr, že situace v zemi původu nedoznala změn oproti době, kdy byla meritorně posuzována předchozí žalobcová žádost. Součástí správního spisu jsou pak dva relevantní dokumenty, z nichž žalovaný informace o zemi původu čerpal. Je to jednak dokument *„Údaje o zemi – X, 2019“*, zpracovaný Mezinárodní organizací pro migraci (IOM). Zpráva je z března 2020. Dále je součástí správního spisu dokument *„X – Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi. Vybrané otázky z oblasti svobod a lidských práv“*, zpracovaný odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR. Tento dokument popisuje situaci v zemi původu podle stavu k září 2020. Zprávy o situaci v zemi původu v době, kdy byla posuzována první žalobcová žádost, ve správním spise založeny nejsou, je zde však založeno rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany, z jehož odůvodnění potřebné informace vyplývají, stejně jako identifikace zpráv, z nichž žalovaný prve čerpal – jednalo se o zprávu OAMP o bezpečnosti a politické situaci v zemi z 31. 5. 2019 a zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze dne 28. 1. 2019. Na str. 10 odůvodnění rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany je pak situace v zemi původu tak, jak vyplývá ze zprávy OAMP z 31. 5. 2019, podrobně popsána. Porovnáním popisu této situace s aktuálně opatřenými novějšími zprávami pak žalovaný důvodně dospěl k závěru, že situace v zemi původu se nezměnila, což také výslovně vyjádřil v odůvodnění rozhodnutí. Krajský soud považuje takto vyjádřený závěr za dostačující a přezkoumatelný; znovu podrobně popisovat skutková zjištění ohledně situace v zemi původu v době prvotní žádosti žalobce a situace aktuální by se jevilo jako redundantní. Takový názor ostatně koresponduje i s právním názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřením v rozsudku ze dne 5. 11. 2020, č. j. 9 Azs 231/2020, na nějž žalovaný ve svém vyjádření odkazoval, a který takový způsob vypořádání se s danou otázkou aproboval.
15. Žalovaný tak v posuzované věci správně dospěl k závěru, že žalobce neuvedl v nové žádosti žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, a ani v zemi jeho původu nedošlo od doby, kdy byla věcně posuzována předchozí žádost, k azylově relevantní změně situace. Výsledkem takového vyhodnocení je pak správný závěr, že není přípustné se znovu meritorně zabývat žalobcovou žádostí, proto žalovaný řízení o žádosti zastavil.
16. Nad rámec shora uvedeného krajský soud připomíná, že chce-li žalobce trvale pobývat v České republice, pak instituty zákona o azylu nejsou jedinými možnými instrumenty, kterými lze tento cíl zajistit; žalobce se může pokusit využít některého z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Zbývá pak ještě dodat, že v případě podstatné změny relevantních okolností, resp. objeví-li se nové

skutečnosti a zjištění, má žalobce možnost podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany.

V. Závěr a náklady řízení

17. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
19. O odměně advokáta ustanoveného žalobci rozhodne soud samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 1. února 2021

Mgr. Ondřej Bartoš v. r.
samosoudce